

Săptămânal
de
informații,
investigații
și
publicitate

ALERTA

APARE
MIERCUREA!

Director: George Dora
Director executiv: Sorin V. Teodorescu

an 1 • nr. 28 • 21 - 27 decembrie 2005 • 12 pagini • 50 bani (5.000 lei vechi)

Semnele de întrebare ale Mossadului cu privire la Fredy Robinson

pag. 6-7

Următorul număr
al săptămânalului nostru
va apărea la
11 ianuarie 2006

- ⇒ **LA ZI(D)** | Cutia cu maimuțe.....2
- ⇒ **ANCHETĂ** | Șpagă de milioane de euro pentru Năstase și Geoană.....8
- ⇒ **ANALIZĂ** | Crima organizată (VII) – Organizații mexicane de trafic de droguri.....9

Săptămânalul „ALERTA” urează tuturor colaboratorilor și cititorilor săi „Crăciun fericit” și „La Mulți Ani”!

Ia zi(d)

Cutia cu maimuțe • Cutia cu maimuțe • Cutia cu maimuțe • Cutia cu maimuțe • Cutia cu maimuțe • Cutia cu maimuțe

Fostul președinte al PSD Gorj, Nicolae Mischie (foto), le-a cerut procurorilor gorjeni să suspende urmărirea penală în cele două dosare în care este anchetat, invocând motive medicale. Soția baronului de Gorj a depus la Parchet o cerere de suspendare, susținând că acesta este imobilizat la pat. Mischie s-a accidentat la un picior, la 19 noiembrie, și a fost internat în Spitalul Clinic de Ortopedie Foișor din București, cu fractură de gleznă. Conform actelor medicale, pentru cel puțin 90 de zile el nu va putea să meargă singur. Parcă mai știm o persoană cu piciorul în gips în zilele revoluției din decembrie 1989. Nicușor, să ai grijă de copii!

Ministrul Justiției, Monica Macovei (foto), a transmis

CABINET DE AVOCATURĂ Ioan Crețu

- ◆ asistență juridică în procese penale, civile, comerciale
- ◆ înființări societăți comerciale
- ◆ acte adiționale
- ◆ redactări, atestări acte

Str. Viorele nr. 34, bl. 15, sc. 4, parter, ap. 108,
Sector 4, București
Telefon/fax: 021/330.36.47
Mobil: 0744.121.291

„România nu are de primit lecții de la nimeni. Cel puțin nu în ceea ce privește minoritățile“, a apreciat Călin Popescu-Tăriceanu. Totodată, primul-ministru a afirmat că legislația pe care România o are în domeniul drepturilor minorităților „poate fi model pentru alte țări“, deoarece se referă la toate minoritățile, nu doar la cea maghiară. E haios faptul că premierul pare convins că a mai și fost crezut de către oficialii de la Bruxelles.

Suma pentru privatizarea Băncii Comerciale Române (BCR) se va plasa „semnificativ deasupra“ nivelului de trei miliarde de euro, potrivit ministrului Culturii și Cultelor, Adrian Iorgulescu. „Va fi, din

câte știu eu, dar n-aș vrea să vorbesc, un nivel semnificativ deasupra acestei sume“, a răspuns Iorgulescu la afirmația privind suma vehiculată pentru vânzarea BCR, de trei miliarde de euro. Așteptăm ca ministrul

cesul de reformare a partidului, apreciind că formațiunea social-democrată trebuie să ducă o terapie dură și intensivă „în

legătură cu repunerea în valoare sau credibilitatea partidului“. „Ne-am săturat de fosile și de oameni care nu mai au nimic de spus“, a adăugat Mădălin Voicu. Cu toate acestea, îl susține pe Geoană. Nu mai înțelegem nimic.

Proiectul de modificare a Codului Fiscal nu va fi aplicat de la 1 ianuarie 2006, ci după o perioadă „de decalaj“ de la momentul adoptării, care urmează să fie stabilită, a declarat, la Bruxelles, Premierul Călin Popescu-Tăriceanu. „Nu poate să intre în vigoare de la 1 ianuarie. Nu facem așa ceva, să aprobăm Codul Fiscal pe 29 decembrie și pe 1 ianuarie să intre în vigoare. Se va respecta un decalaj între momentul adoptării și data intrării în vigoare“, a spus Tăriceanu. Corect. Ținând cont de faptul că s-a schimbat de trei ori într-un an și că oricum nimeni nu mai pricepe nimic, chiar nu mai are importanță când va fi aplicată fiscalitatea asta nouă.

PSD a depus o plângere penală împotriva responsabililor din Ministerul Sănătății pe

tema crizei determinată de epidemia de rujeolă. Deputatul Ovidiu Brânzan, fost ministru al Sănătății, a anexat la plângere și o expunere de motive potrivit căreia cei care gestionează ministerul, în frunte cu fostul ministru Mircea Cintează, sunt direct responsabili de extinderea epidemiei de rujeolă, soldată cu moartea a numeroși copii. De ce Brânzan nu s-a inclus și pe sine în „lista neagră“, oare?

Codrin Ștefănescu (foto) a venit cu o informație-bombă. Vicepreședintele PSD București i-a lăsat mască pe ziariști după ce a declarat că decizia privind

fuziunea PNL și PD a fost luată, iar evenimentul va avea loc în primăvara viitoare. Ștefănescu a precizat că informațiile au plecat din birourile peneliștilor și prin urmare au un oarece parfum de credibilitate. Celor două formațiuni care urmează să devină una li se vor alătura, spune Ștefănescu, Partidul Popular Creștin

Democrat și Partidul Popular al fostului peremist Corneliu Ciontu. No comment!

Doi medici cu studii de management sunt gata să-i ocupe scaunele lui Sorin Oprescu de la spitalele Elias și Universitar. Ministrul Sănătății i-a prezentat pe cei pe care i-a numit „persoane de excepție“: Silviu Rădulescu, pentru Spitalul Universitar, și Vlad Romano, la Elias. Proaspăt numiții vor conduce spitalele în calitate de directori interimari, timp de trei luni, după care, dacă doresc, pot participa la concursul pentru ocuparea permanentă a funcțiilor. În ritmul asta, dacă umplem spitalele cu contabili, nu ni se vor mai opera decât cărțile de credit, în curând.

Săptămâna trecută, discoteca „Preteasa“ a găzduit Balul bobocilor social-democrați, „Moș TSD“ pre numele său. La invitația prietenului Ponta, Dan Teodorescu, liderul formației „Taxi“, a făcut bășcălie de social-democrați, chiar pe banii lor. „Social-democrații sunt niște democrați care socializează“, i-a definit Teodorescu, care l-a invitat pe liderul TSD să cânte pe scenă... „castrățimă, castrățimă sau eutanasiățimă“. Așteptăm cu nerăbdare ca cineva să treacă la acțiune.

Aceste texte sunt pamflete și vor fi tratate ca atare!

ALERTA

Tel.: 0740.597.158; 0721.416.468;
0742.209.864
alerta_2005@yahoo.com
ISSN: 1582-0432

EDITAT DE
SC ALERTA S&C
B-dul. Carol nr. 57,
Sector 2, București

DIRECTOR:
George Dora

DIRECTOR EXECUTIV:
Sorin V. Teodorescu

REDACTOR-ȘEF:
Daniel Valeriu

CONSILIERI:
Ioan Crețu, Dionisie Hagi

REDACTIA:
Iulia Gorzo, Paul Cemea, Ștefan
Jora, Daniel Bălan, Mihai Vlad,
Ionel Hrynczuk, Daniel Alexandru,
Dorel Moldovan, Dumitru Preda,
Vicențiu Constantin, Eugen Mușat

DIFUZARE:
SC RODIPET SA

DTP:
Omni Press & Design
www.opd.ro

TIPAR:
Cromoman SRL

Emil Constantinescu – un pion al unor jocuri cu valențe externe

Interesantă obstinarea fostului președinte Emil Constantinescu de a susține colaborarea actualului președinte Traian Băsescu cu fosta securitate. Interesantă și reacția societății civile față de acest demers. Legea deconspirării securității și activitatea Colegiului Național pentru Studiul Arhivelor Securității Statului se referă strict la acțiunile de poliție politică ale fostului organ de informații și, pe cale de consecință, celelalte atribuțiuni (contraspionaj, contrainformații economice, pază și gardă) pot fi studiate și analizate doar de istorici și ziariști. Manipularea arhivei fostei securități sau a unor materiale disperate, în scopuri personale sau de grup, poate fi privită ca o veritabilă acțiune de poliție politică.

În demersul său, domnul Constantinescu se bazează pe un document emis de MAPN, din ordinul fostului ministru Pașcu, înaintea alegerilor din 2004, din care rezultă că Traian Băsescu ar fi fost în legătura ofițerului de contrainformații, pe când era elev la școala militară de marină, pe un tabel al colaboratorilor al Comitetului Județean PCR Constanța și pe un alt document pe care îl considerăm fals, al rețelei din armată.

Primul document nu adaugă și nu scade nimic la fondul problemei. Misiunea contrainformației militare era de a preveni apariția într-o unitate a unor evenimente negative, care puteau merge de la dezertare la trădare. În acest context, ofițerul de contrainformații, în afară de agentură se folosea de relațiile cvasioficiale atât cu cadrele și elevii, cât și cu cei care efectuau stagiul militar.

În orice caz, până nu se va publica o notă informativă semnată cu nume real sau cu nume conspirativ de Traian Băsescu, nu se poate vorbi despre o relație conspirativă a actualului președinte al României cu fosta securitate, privită ca și poliție politică.

Securitatea și PCR

Al doilea document invocată este o filă din registrul județenei PCR Constanța, conținând aprobarea ca anumiți membri de partid să fie folosiți de organele de securitate. A fost o măsură de autoapărare a conducerii PCR, nicidecum în favoarea securității, ci împotriva acesteia. Nu se dorea ca securitatea să lucreze în afara controlului de partid, în consecință dacă apăreau cerințe operative într-un caz sau într-un obiectiv, care impuneau recrutarea unui colaborator membru de partid, se făcea un raport către primul secretar, prin care se solicita folosirea elementului respectiv.

Această aprobare era limitată în timp (6 luni), nu se lua angajament sursei membru PCR și nu se întocmea mapă anexă. Acesta nici nu era obligat să întocmească note informative, astfel încât depistarea unor colaboratori din această categorie este extrem de dificilă, pentru a nu spune imposibilă.

Rețele pe hârtie

Pe de altă parte, ofițerii de securitate se fereau în primul rând de deconspirarea rețelei informative. Astfel încât atunci când era nevoie de un colaborator care avea calitatea de membru PCR, se prezentau primului-secretar spre aprobare mai multe nume din același obiectiv, în realitate fiind recrutat doar de o singură persoană. Apariția numelui unei persoane pe documentele PCR care priveau eventuala apartenență a unui membru de partid la rețeaua informativă a securității nu are nici un fel de relevanță. Mai mult, pentru că în conformitate cu ordinele în vigoare, un ofițer de securitate trebuia să aibă în legătură 20-25 de colaboratori și informatori, au fost cazuri care trebuie avute în vedere, când s-au creat false rețele. Cu alte cuvinte, rețele valabile pe hârtie și inoperabile pe teren.

De ce însă fostul președinte al statului îl acuză acum pe Traian Băsescu și nu în urmă cu șase luni sau să spunem peste două luni? Cu ce evenimente trebuie conexe acțiunile domnului Constantinescu? Există o mișcare politică în subteran, care urmărește modificarea raportului de forțe pe eșichierul politic? Putem exclude cu certitudine valențele externe ale campaniei anti-Băsescu?

Cui folosește?

Sunt întrebări pe care nu le poți evita într-o analiză de caz, declanșat – atenție! – de un fost președinte al statului român,

care cel puțin aparent ar trebui să fie de aceeași parte a bariadei cu Traian Băsescu.

O explicație, mai bine zis o speculație, ar fi că domnul Constantinescu urmărește să se relanseze în viața politică. După opinia noastră această explicație nu stă în picioare. Nu te relansezi în viața politică printr-un scandal, public, zgomotos, este adevărat, dar confuz și incert ca și finalitate.

Totuși, domnul Constantinescu nu pare a acționa la întâmplare. Își gradează și chiar își dramatizează cu profesionalism acțiunile, inclusiv aparițiile la televizor.

Jocul în care s-a angajat pare să aibă o miză cu anumite valențe externe pe care le vom dezvălui în primele numere ale anului viitor.

GEORGE DORŢI

investigații

Trafic internațional de droguri curmat de autoritățile române (II)

Pentru că această activitate de transport de droguri într-o țară dezvoltată și cu tradiție în ce privește traficul și consumul acestor substanțe este foarte riscantă, poliția din Paris este mult experimentată în lupta anti-drog. Vicențiu a luat legătura cu Simion, colegul lui de voiaj, acesta exprimându-și acordul în vederea efectuării transportului de droguri.

Vicențiu se simțea acum puternic, protejat și cu mai mult curaj, având acordul colegilor săi de serviciu Darie și Simion.

Discuția a fost purtată tot la terasă, unde Vicențiu l-a cunoscut pe cetățeanul turc Halit.

În urma unor negocieri aprinse, traficanții de droguri au căzut de acord asupra sumei de 10.000 de mărci germane, adică 1.000 de mărci pentru 1 kg de heroină transportat și ajuns la destinație.

Spre Paris, cu droguri

După discuție, cei trei au plecat la locuința turcului Halit. Aici, Vicențiu și Simion au cunoscut-o pe Karamagarali Mihaela. Aceasta a luat cunoștință de faptul că urmează să aibă loc un transport de droguri la Paris.

Simion și Vicențiu au plecat, urmând ca în perioada imediată să aranjeze lucrurile în așa fel încât ei doi să se deplaseze împreună la Paris, formând o echipă. În felul acesta acțiunea lor era ca și realizată. Pentru aceasta l-au contactat pe Neac-

șu Alexandru, un alt coleg de muncă. Acesta avea cursă la Paris la data de 09.08.2000 împreună cu Ioniță Gheorghe și i-a propus să-i cedeze voiajul pe motiv că vărul său se află la Paris și vrea să-l vadă. În realitate, scopul principal urmărit de Simion îl reprezenta câștigarea

voiajului pentru a putea fi realizat transportul de droguri. Vicențiu urma să meargă cu trenul ca simplu călător și să supravegheze discret operațiunea.

Pentru a fi sigur că nu va fi refuzat de Neacșu Alexandru, Simion i-a propus acestuia să-i plătească o sumă de bani prin care să-i acopere diurna și să-i dea și niște bani în plus. Neacșu a acceptat, mai ales că nu se mai prezenta la lucru, era pontat și primea și bani pe deasupra.

Pregătirea transportului

Zis și făcut. În ziua plecării cursei de Paris, Vicențiu s-a deplasat la locuința lui Karamagarali Halit în Berceni și a preluat de la acesta cantitatea de 10 kg de heroină, pusă într-o geantă de voiaj prevăzută cu rotițe.

Vicențiu a mers apoi la grupa tehnică unde era garat trenul care urma să fie dus la peron la scurt timp. Aici s-a întâlnit cu Simion, au inspectat geanta și au văzut că în ea se aflau 20 de pachete de forma unor cărămizi, de culoare maronie deschisă. Au ascuns pachetele cu heroină sub patul de jos. Apoi Vicențiu a plecat în grabă în gară, Simion rămânând pentru a pregăti cabinele pentru călători.

Între timp și-a făcut apariția un alt conductor, pe nume Ioniță Gheorghe, care nu avea cunoștință de droguri și de toată acțiunea pusă la cale de cei doi.

Vicențiu a ocupat un pat dintr-o cușetă distinctă de cea în care fuseseră ascunse drogurile și a efectuat călătoria folosindu-se de facilitatea oferită de conducerea CFR de a merge gratis o dată pe an.

Acesta i-a spus lui Ioniță Gheorghe că are niște cartușe de țigări pe care vrea să i le dea vărului său de la Paris.

Neacșu Alexandru, în baza înțelegerii cu Simion, s-a prezentat la locul de muncă fără să anunțe însă conducerea despre schimbul pe care urma să-l facă, ba mai mult actele și celelate formalități au fost realizate pe numele său, creând convigearea că va pleca la Paris.

În acest sens a fost menționat și în buletinul de însoțitor al vagonului, ridicând suma de 107 mărci germane cu titlu de „drepturi de deplasare” la Paris, pe numele său fiind întocmit ordinul de deplasare nr. 143.

Predarea „mărfii”

Neacșu Alexandru însă a coborât la Ploiești iar Simion a mers la Paris în locul său, efectuând serviciul, fapt nefiind menționat în documente.

Toate aceste combinații au fost făcute ca în cazul unei anchete să poată deruta organele de urmărire penală, neexistând înscrisuri care să ateste că ei au făcut deplasarea la Paris în interes de serviciu.

La 12 august 2000 Simion și Vicențiu au ajuns la Paris Est, au mers în cabina în care țineau ascunse pachetele cu droguri, le-au pus în geanta cu care Vicențiu le-a luat de la turcul Halit. Cu mare atenție le-au predat unui cetățean turc Osman care a efectuat și el deplasarea la Paris cu același tren și care a supravegheat toată deplasarea și activitatea celor doi

conducători de tren, deși părea total străin de ce se întâmplă în jurul său.

Pentru serviciul „ireproșabil” prestat de cei doi conducători români, aceștia au primit suma de 9.000 de mărci germane la Paris, la predarea „mărfii”.

Au avut loc discuții aprinse pentru faptul că nu au primit toți banii pentru care se înțeleseseră în România să transporte heroina la Paris. Ioniță Gheorghe nu mai înțelegea nimic din această ceartă, trăgând concluzia că aceștia sunt supărați în legătură cu țigările pe care le-au dus la Paris. (va urma)

IOAN COSMULESCU

dezvăluiri

Semnele de întrebare ale

Sirieni, agenți secreți și oameni de afaceri suspecti în anturajul ex-președintelui Dacia Felix

Fredy Robinson

Sever Mureșan

O regulă nescrisă a jafurilor din principalele bănci din România este prezența în anturajul celor din staful instituțiilor financiare a unor persoane provenind din serviciile secrete.

Cazul Băncii Internaționale a Religiiilor, condusă de un fost ofițer de informații externe, Ion Popescu, unde creditele s-au „rostogolit” dintr-un cont în altul, până, când li s-a pierdut urma, este departe de a fi singular.

Marile scandaluri financiar-bancare din perioada 1994-2000 au debutat cu afacerea Caritas și au sfârșit cu prăbușirea FNI, între aceste două evenimente situându-se falimentele CreditBank, Bank Coop, Albina, Banca Turco-Română, Banca Populară, Dacia Felix etc.

O rețetă „de succes”

Aproape în toate cazurile se poate descrie o rețetă comună. Un fond de investiții, o bancă, un joc piramidal se lansa cu o publicitate agresivă, urma o perioadă de înflorire a afacerii prin atragerea de depunători, urma o campanie de presă negativă, succedată în mod firesc de retrageri masive de capital,

după care urma falimentul. În această perioadă grupuri interesate, fie din interior, fie legate de conducerea băncilor prin diferite combinații financiare, devaliaza pur și simplu conturile, iar banii ajungeau în conturi din străinate niciodată depistate.

Urmau procedurile de supraveghere și lichidare judiciară, în timpul cărora dispăreau și sumele aflate încă în conturile sensibil diminuate ale băncilor.

Firește, urma un șir de procese, unde nu de puține ori cei care devalizaseră băncile se prezentau în calitate de acuzatori.

Este semnificativ cazul Băncii Dacia Felix, unde împotriva acționarului principal Sever Mureșan s-a depus un denunț, chiar de către cei care devalizaseră banca.

Patriciu și „Dacia Felix”

Este interesant un aspect legat de falimentele bancare. Marii creditori față de băncile în această situație în general nu și-au mai acoperit datoriile. În cazul Băncii Dacia Felix, unul dintre principalii datornici, Di-

dezvăluiri

Mossadului cu privire la Fredy Robinson

nu Patriciu, acționar principal la Rompetrol și membru marcant al PNL, cel puțin până în 2001, nu achitase creditul de 1 milion de dolari, obținut pentru firmele sale de construcții.

La această bancă mai avem o ciudățenie. Avocatul lui Sever Mureșan, Dancu, îl trădează pe acesta în favoarea grupului Robinson, care a preluat banca, propunând inițial să recupereze o parte din sumele de bani care s-ar fi aflat în diferite conturi din străinate. Fost judecător în Constanța, Dancu ajunge și avocatul lui Dinu Patriciu și al ziarului „Ziua“, participând și în continuare la anumite jocuri, care ridică semne de întrebare.

Legături cel puțin interesante

Preluarea Băncii Dacia Felix de grupul reprezentat de

omul de afaceri israelian Fredy Robinson s-a făcut aparent la lumina zilei. Relațiile lui Robinson ridică însă serioase semne de întrebare. Proprietar al Cazinoului Casa Vernescu (fără a face nici o aluzie, cazinourile sunt locurile unde se spală de obicei banii negri), simpaticul Fredy este semnalat și în legătură cu Dumitru Nicolae, patronul complexului „NIRO“. În spatele lui Fredy Robinson este Ygal Zilka, care a fugit din Israel și care s-a refugiat la Londra. O altă relație a lui Fredy Robinson a fost ex-ambasadorul Israelului în România, Sandu Mazor. Acesta s-a implicat efectiv în afacerile lui Robinson, mergând până la a declara că după terminarea misiunii diplomatice se va întoarce în România în calitate de director la una dintre firmele Robinson, ceea ce este interzis de legea din

Israel. În ceea ce privește prietenia lui Robinson cu Dumitru Nicolae, partenerul complexului en-gros „NIRO“, fostul tovarăș de afaceri al lui Nicu Gheară, poate nu am avea nimic de comentat, dacă nu ar circula zvonuri privind evaziunile fiscale și spălările de bani care se practică în astfel de afaceri.

Agent secret cu fustă

Se știe că Banca Dacia Felix, prin Sucursala din Comuna Voluntari, a fost implicată într-o operațiune de spălare de bani în favoarea unor oameni de afaceri din Siria. Poate o simplă coincidență, dar sucursala Băncii Dacia Felix din Voluntari este amplasată în fostul sediu al firmei „NIRO“, iar la complexul en-gros, alături de chinezi, principalii chiriași sunt sirieni.

Să nu știe Fredy Robinson că principalul adversar al

Israelului este Siria și că acest stat are un serviciu de informații calificat, prezent în România în special în rândul oamenilor de afaceri arabi? Principala consilieră a lui Robinson, enigmatica agentă secretă – așa zice ea – Elena Timofte a fost căsătorită cu un sirian – El Rahin – al cărui nume încă

îl poartă, cel puțin așa demonstrează unul dintre pașapoartele pe care îl folosește. Spunem unul dintre pașapoarte, deoarece, atunci când a fost în Israel, Elena a folosit pașaportul românesc cu numele Timofte. Doamnei respective îi place să se prezinte și Chiuzbaian, susținând că este căsă-

torită cu fostul ministru al Justiției. Cam multă lume ciudată în jurul lui Fredy Robinson, pentru a nu ne ridica serioase semne de întrebare.

Noi ca noi, dar ce fel de semne de întrebare o avea Mossadul cu privire la Fredy Robinson?

GEORGE DORŃI

Sandu Mazor

anchetă

Șpagă de milioane de euro pentru Năstase și Geoană

La înaintare, Doamnele Dana și Mihaela

Punem la dispoziția autorităților un indiciu despre prezumtivă mituire a unor capi ai PSD. Redacția noastră se află în posesia unui document care prezintă o corespondență între doi ziariști. Expeditorul, reputatul jurnalist Horia Tabacu, furnizează prin e-mail amănunte deosebit de interesante despre Marius Stoian, coordonatorul proiectului Dracula Park. Mesajul relevă faptul că Stoian ar fi afirmat, într-o discuție cu expeditorul, la care au asistat și alte persoane din anturaj, că l-ar fi mituit pe Adrian Năstase, prin soția fostului premier, cu 400.000 de euro, în contextul demărării și dezvoltării Dracula Park. Conform mesajului, Bogdan Enoiu, de la McCann Erikson, l-ar fi mituit, de asemenea, pe Mircea Geoană „cu un milion de dolari”, tot prin soția acestuia, Mihaela, dar în condiții neprecizate. Cristian Burci și Cornel Nisorescu apar și ei pe lista mituiților. Citiți textul integral al mesajului, dar mai ales motivele pentru care afirmațiile din corespondență sunt plauzibile.

Misiva lui Horia Tabacu

Iată o temă de lucru pentru procurorii incoruptibili de la Parchetul Național Anticorupție. Unul dintre serviciile secrete românești ne-a pus la dispoziție copia unei corespondențe electronice care a avut loc la 18 martie 2004 pe portalul „Yahoo.com” între doi ziariști, Horia Tabacu și Cătălin Giosan, primul director al unor publicații din București, între care revista Star, iar al doilea – șef al PRO TV Chișinău. Misiva este expediată de Tabacu, probabil la puțin timp după ce ziaristul a vizitat la birou și restaurantul lui Marius Stoian, fost ziarist, devenit apoi adjunct al lui Dan Matei Agathon, iar ulterior artizan al controversatului proiect și eșec răsunător „Dracula Park”.

Tabacu explică amănunțit conținutul discuției cu Stoian, la care se pare că a luat parte, conform corespondenței, cu Ioan Radu Budeanu, și el ziarist, pe atunci la revista „Star”, devenit ulterior proprietar al bularului „Ciao!” și director al cotidianului „Averea”. Horia Tabacu susține că Marius Stoian i-a spus că în urmă cu câțiva ani Bogdan Enoiu, președintele companiei de publicitate Mc

Cann Erikson, l-ar fi mituit pe Mircea Geoană, prin soția acestuia, Mihaela, cu un milion de dolari. „Le-a dat comisionul în avans, pentru a cere ajutor”, reproduce Tabacu, pentru destinatar, explicațiile lui Stoian. Ziaristul mai spune că însuși Stoian i-ar fi trimis Danei (Năstase – n.n.) „o pungă de plastic cu 400.000 de euro în toiuul derulării Programului Dracula”. Tabacu continuă înșiruirea numelor: „la Cristi Burci cu 500.000 de euro și la Nistorescu cu 40.000 de euro...”

Horia Tabacu îi descrie apoi lui Cătălin Giosan, sumar, locuința lui Stoian și restaurantul acestuia. De asemenea, explică faptul că omul lui Agathon intenționează să-și extindă localul pe un teren achiziționat în acea perioadă. Urmează o enumerare a mașinilor familiei Stoian, precum și câteva cuvinte despre telefoanele pe care aceasta le folosește.

Realitatea

În continuare, iată motivele pentru care tot ceea ce îi transmite Horia Tabacu colegului său din Moldova este plauzibil.

Ne referim întâi la faptul că Dana Năstase ar fi preluat „punga cu 400.000 de euro în timpul derulării Programului Dracula”. Ne amintim cu toții că cel care a declanșat semi-isteria subscripției publice la Dracula Park a fost Adrian Năstase, el însuși subscriind la proiectul falimentar suma de 100 de milioane de lei. Asta a însemnat practic startul subscripției publice, dar și un lobby acerb făcut de premierul

de atunci. Acest demers a fost făcut din propria inițiativă a lui Năstase, sau fostul prim-ministru a fost „stimulat” de către inițiatorii proiectului? După cum știm, proiectul Dracula a fost un eșec, iar de banii subscriși de către populație nu se mai știe absolut nimic.

Nu cunoaștem care este motivul pentru care Mircea Geoană sau un membru al familiei sale ar fi putut fi mituit de către Bogdan Enoiu, patronul agenției de publicitate McCann Erikson. Dacă ceea ce Stoian i-a spus lui Tabacu este adevărat, atunci este vorba, probabil, despre facilitarea unor contracte de publicitate între agenție și statul român sau despre intermedierea unor contracte în Statele Unite ale Americii, în perioada în care Geoană era ambasador. Și, de ce nu, poate chiar despre un lobby extern pentru același proiect Dracula...

Biroul lui Marius Stoian s-a aflat, într-adevăr, la etajul șase al clădirii Rotary, și nu „Rotary”, așa cum scrie Horia Tabacu, dar numai o scurtă perioadă, atunci când Stoian era președinte al Consiliului de Administrație al societății care edita cotidianul „Știrea Zilei”. În exact aceeași perioadă, Stoian plănuia într-adevăr să extindă restaurantul „Kaiser Franz Josef”, aflat în strada Delea Veche, cumpărând în acest scop un teren alăturat clădirii în care funcționa localul. Restaurantul a și fost extins de altfel, pe terenul respectiv fiind construită o terasă. Ulterior, Stoian și asociații săi au închiriat restan-

mul unei societăți comerciale. Acum, în locația respectivă funcționează „Trattoria – Il Calcio”, restaurant care face parte din lanțul cu același nume controlat de Gino Iorgulescu. Un alt criteriu care face ca afirmațiile lui Horia Tabacu să fie credibile este faptul că familia Stoian folosea, într-adevăr, un Nissan Maxima și un Volkswagen Passat. Nissanul a fost între timp scos la vânzare.

Citiți în continuare conținutul transcris al corespondenței dintre Horia Tabacu și Cătălin Giosan. De asemenea, vă prezentăm în facsimil documentul în original, așa cum a fost remis redacției noastre.

„Data: Joi, 18 mar. 2004,

08:50:49 + 1000 (CET)

Expeditor: Tabacu Horia – horiatabacu@yahoo.fr

Destinatar: catalin@dnt.md

„Biroul lui Stoian se află la etajul șase, în clădirea unui trust de construcții, care se numește Rottary, după numele proprietarului, Rotaru. Biroul se găsește într-un apartament de trei camere, mobilat modern. Are și secretară. Când am sosit, el studia o statistică privind banii primiți de diverse ziare și reviste de la diferite firme, dar în general de la stat. Am înțepenit. Eu și cu Bu-

deanu ne găsim la... sfârșitul anilor 1800. Nici măcar nu am intrat în anii 1900. Nu am realizat nimic, nici nu am înțeles nimic. Văzând nedumerirea mea el mi-a dat niște explicații. Mi-a spus cum, de exemplu, Bogdan Enoiu, firma Erikson... s-a dus la familia Geoană (la Mihaela) cu un milion de dolari, cu ani în urmă. Le-a dat comisionul în avans, pentru a cere ajutor. Și Stoian (el zice că un om de-al lui) s-a dus la Dana cu o pungă de plastic cu 400.000 de euro, reprezentând doar o atenție, în toiuul derulării «Programului Dracula»

Și la Cristi Burci cu 500.000 de euro și la Nistorescu cu 400.000 de euro...

«De la birou am plecat la el la restaurant, să mâncăm și să îmi arate ce planuri are acolo. Locuiește pe două etaje dintr-o vilă. În imediata ei apropiere, chiar alături, am putea spune are un restaurant mare și bine amenajat. Scopul vizitei mele era să văd noul teren (cam 1.000 mp) recent cumpărat, unde vrea să extindă restaurantul. În acest scop la masă a participat și un architect. Restaurantul neextins este sufocat de obiecte de artă și tablouri, toate, de bun gust. Din discuții am înțeles că, în curând, voi fi invitat de Nașa Mică la vila de la Brănești. Stoian are și el un băiețel de vârstă apropiată cu Nașa Mică. La vedere, familia Stoian are un Nissan Maxima și un Passat. Cei doi soți umblă cu multe telefoane scumpe. Ea are 40 kg, el avea ieri 142 kg.»

FLAVIU BÉRENY

Crima organizată (VIII)

Organizații mexicane de trafic de droguri

Dintre grupurile principale de traficanți de droguri din SUA, despre traficanții mexicani se cunoaște cel mai puțin. Mexicanii au un mod propriu de lucru fiind foarte prudenți în operațiunile de trafic de droguri, începând chiar cu producerea acestor substanțe. Ei obișnuiesc, pentru a nu putea fi ușor reperați, să schimbe personalul care lucrează la producerea drogurilor dintr-o parte în alta. De asemenea laboratoarele de producere a drogurilor sunt mutate frecvent în alte locații creând mari probleme autorităților în depistarea lor. Majoritatea participanților implicați în operațiuni de trafic de droguri nu au nici cea mai vagă idee pentru cine lucrează, neîntâlnindu-și superiorii în mod direct.

Să urmărești drumul drogurilor spre sursă este aproape imposibil, șefii mexicani ai traficanților de droguri nu sunt în contact cu nici un fel de operațiune de trafic.

Majoritatea acestor organizații lucrează cu propria familie care se ocupă zi de zi de realizarea afacerilor. Infiltrarea în aceste organizații este o sarcină imposibilă încât orice persoană din afară este privită cu suspiciune. Aceste familii întotdeauna au averi foarte mari, având influențe deosebite asupra oficialităților, armatei, poliției.

Traficanți-eroi

Multe dintre aceste familii sunt foarte apreciate de comunitatea din care fac parte întrucât din banii câștigați ilicit, din trafic de droguri, construiesc școli, spitale, instalează conducte de apă și electrifică zonele rurale din împrejurimi, asigurându-și protecția populației în caz de nevoie. Mulți dintre cetățenii din localitățile învecinate și chiar din orașul lor îi consideră pe acești traficanți de droguri ca pe niște eroi.

Rețeaua mexicană de trafic de droguri se află pe locul al treilea în SUA cu un venit de 45

de miliarde de dolari anual. În asta rezidă și pericolul deosebit pe care aceștia îl reprezintă în confruntarea cu autoritățile.

Mexicul produce 70% din marihuana și o treime din heroina care este exportată ilegală în Statele Unite. Mexicul constituie în același timp o țară de tranzit pentru traficul de cocaină în SUA venit din Columbia.

Sunt date din care rezultă că afacerile cu droguri aduc traficanților mexicani (la un loc vânzarea de heroină, cocaină, marihuana etc.) un profit de 45 de miliarde de dolari, mai mult decât afacerile companiilor

internaționale Practer&Gamble, Eastman Kodak și Coca Cola împreună.

Heroina

Din punct de vedere istoric, Mexicul nu a cultivat întotdeauna sămânța de mac. Muncitorii chinezi au introdus pentru prima oară macul în 1920 pe care l-au cultivat în vederea obținerii de opium pentru fumat. Cultivarea masivă a macului însă a început în Mexic în cursul celui de-al doilea război mondial și a fost susținută financiar de gangsterii americani care s-au temut că operațiunile de trafic de droguri vor fi oprite din cauza războiului.

La începutul anilor '70, Mexicul a fost exportator major

de heroină în SUA. În 1973 Mexicul produce 2% din producția de opium din întreaga lume și oferă aproximativ o treime din consumul de opium ilicit din SUA. Cea mai mare piață de heroină din Mexic este în mod tradițional în Sud-Vestul SUA, reprezentând circa 80-90%, iar în partea de vest cam 50% din piața americană.

Între septembrie și aprilie aproximativ 90% din recolta de mac mexicană este ridicată. Se realizează două recolte care sunt coapte în noiembrie și martie.

La strângerea recoltei de mac sunt folosiți țărani în general care nu au habar a cui este recolta și cine-i plătește. Important pentru ei este faptul că muncesc undeva de unde sunt plătiți. Supravegherea și interogarea țăranilor duce foarte rar la descoperirea altor membrii ai cercului de traficanți.

În Mexic sunt produse ambele tipuri de heroină (maro și neagră).

Cel mai mare procent de heroină care se produce acum în Mexic este de varietate negru catran, opusă heroinei pudră maro, care era obișnuită cu ani în urmă. Mexicul nu produce heroină albă. Transformarea gumei de opium în heroină neagră catran este convenabilă și cere un echipament mai simplu.

În 1990 un kilogram de heroină mexicană de 60-80 puritate se vindea cu 70.000-130.000 de dolari SUA la nive-

lul en-gros al Statelor Unite. Mai departe, un gram de heroină cu o puritate de 40% se vindea la nivelul străzii cu 150 de dolari SUA până la 400 de dolari SUA. Un kilogram de heroină neagră catran de 20-70% puritate se vinde la nivelul străzii în SUA de la 400.000 de dolari până la 800.000 de dolari SUA.

Risc maxim

Iată în ce constă pericolul major al traficului de droguri. Pe de o parte traficanții se îmbogățesc ilicit, ajungând să dețină averi imense, putând influența zona politicului, poliției, armatei și alte structuri ale statului. Pe de altă parte, cantitățile mari de droguri aruncate pe piață sunt preluate de tineri și copii, consumate, conducând la îmbolnăvirea gravă a acestora uneori producându-le moartea prematură. De asemenea pe lângă infracțiunea de trafic și consum de droguri se comit și alte infracțiuni de natură judiciară – furturi, tâlhării, omoruri în scopul obținerii banilor necesari cumpărării dozei zilnice, care crește o dată cu dependența de aceste substanțe.

De aceea se impun măsuri energice și în flux continuu din partea autorităților abilitate în lupta contra drogurilor pentru cunoașterea cât mai bine a fenomenului și stoparea evoluției lui pe cât posibil.

IOAN CREȚU

top secret

Agenții noștri ilegali – adevărații 007 (XXIV)

– Biografia reală (continuare) –

Au fost într-adevăr o seară și o noapte de neuitat. Pentru toți, nu doar pentru mine.

Pentru mine a rămas ca o stea nemuritoare, prinsă undeva în universul adolescenței, pe care să-l lumineze permanent ori de câte ori l-aș fi privit, dar fără să-l mai pot atinge vreodată. Ca o poveste frumoasă din cartea de povești a tinereții noastre ascunsă în biblioteca

minții și inimii. Către dimineață ne-am strâns toți și am făcut fotografii, pe grupuri și grupulețe, cu profesorii sau individual. A tostat apoi fiecare, cum s-a priceput, apoi am schimbat adrese și numere de telefon. Erau ultimele clipe pe care le mai petreceam împreună din acea perioadă.

De comun acord, a rămas ca după examenul la facultate

să ne sunăm și să stabilim o seară în care să mai petrecem o dată la aceeași grădină de vară unde făcusem agapa. Ne-am luat adio și am plecat, fiecare către casa lui. L-am luat pe Silviu și ne-am îndreptat către gară. Afară începuse să plouă. Se auzi un tunet puternic apoi cerul fu brăzdat de un fulger, care nu mă speria niciodată, dar mă deconecta.

care trebuia să o depășesc, după care puteam să-mi acord o pauză suficient de mare până în toamnă.

Visam la viitor, dar priveam pe fereastră, deși nimic din peisajul prin care treceam nu-mi reținea atenția. Gândurile mi-au fost întrerupte însă în clipa în care Silviu m-a anunțat că ajunsesem la Pleșcoi. Am ajuns acasă și m-am culcat imediat

trec de câteva ori prin toată materia și conspectele pe care mi le făcusem. Le visam pe toate. Eram sigur pe mine, iar dacă mi-ar fi picat oricare din subiectele citite și memorate aș fi intrat sigur. Nu mă interesa cu ce medie și pe ce loc, ci doar să intru. Media la intrare nu interesa pe nimeni. Dacă intram însă, te puteai considera student, apoi vedeai ce faci pe parcurs. Altă viață, alt program, alte cunoștințe și prieteni, alt mediu, dar și altă vârstă. Mi-am luat o pauză de o zi și l-am căutat pe Silviu. El învăța pentru agronomie. Părinții doreau să-l facă inginer agronom și să-l aducă pe undeva prin zona din jurul Buzăului. Era singur la părinți și trebuia să fie aproape de casă. Am plecat

Ne-am mai întâlnit cu câțiva profesori de-ai noștri, ne-am salutat și pupat, am mai făcut câte un schimb de informații despre admiterea la facultate, apoi am plecat spre Florin

amândoi la Buzău, de dimineață. Ne-am dus direct la liceu și ne-am scos diplomele, anexe și toate celelalte acte care ne trebuiau pentru înscrierea la

facultate. Ne-am mai întâlnit cu câțiva profesori de-ai noștri, ne-am salutat și pupat, am mai făcut câte un schimb de informații despre admiterea la facultate, apoi am plecat spre Florin. Învăța pentru facultatea de mecanică. L-am întrerupt puțin și am stabilit ziua în care urma să plecăm la București să ne înscriem. Florin avea un unchi în București, la care venea foarte des în vacanțe. Cunoștea foarte bine orașul și ne putea fi și nouă un ghid excelent. În București fusesem de câteva ori în excursiile organizate în timpul liceului, dar nu părăsisem niciodată grupul cu care plecam și cu care mă deplasam doar cu mașina.

Florin știa bine bulevardele, parcurile, instituțiile și orice alte obiective turistice sau de distracție. Am stabilit să plecăm peste câteva zile și să înnoptăm la unchiul său. Am mai făcut câteva comentarii despre ceilalți colegi de-ai noștri, apoi am plecat cu Silviu acasă. I-am făcut o vizită unchiului Valerică. Auzise de la ai mei că urma să plec să dau la electronică și dorea să-mi vorbească. Unchiul Valerică era un bărbat zdravăn, înalt, cu părul puțin albit și foarte sănătos. Rar se întâmpla să-l mai păcălească, pentru câteva zile, vreo răceală. În rest,

Gândurile mi-au fost întrerupte însă în clipa în care Silviu m-a anunțat că ajunsesem la Pleșcoi. Am ajuns acasă și m-am culcat imediat

Întotdeauna mi-au plăcut ploile însoțite de tunete și fulgere ieșite din comun, care lumineau cerul, transformându-l într-un spectacol natural de invidiat pentru orice fotograf. După câteva minute începu să plouă torențial, picăturile de ploaie inundând atmosfera și purificând-o. Am ajuns cu Silviu la gară, iar după o jumătate de oră am prins trenul spre Pleșcoi. Amândoi eram obosiți, dar și fericiți. M-am așezat la fereastră și-mi făceam deja planuri de viitor. Trebuia să mă pun din nou cu burta pe carte. Facultatea nu era o glumă. Nu-mi cunoșteam concurenții și nici numărul lor, așa că examenul era o nouă încercare pe

diat. M-am trezit către seară, târziu, am mâncat, apoi mi-am scos toate cărțile și notițele pe care urma să le reiau pentru examen.

A urmat o perioadă foarte încărcată și obositoare. Învățam în fiecare zi până noaptea târziu, uneori până dimineața. Îmi făceam tot felul de scheme, grafice și notițe, pe culori, pe categorii de probleme, la matematică și fizică. Pe perioada celor patru ani de liceu mi le însușeam foarte bine, dar acum ele trebuiau dezvoltate. Examenul la Electronică nu semăna cu tezele sau alte lucrări date la ore.

În cele aproape trei săptămâni de învățat am reușit să

top secret

se bucura de o sănătate de invidiat. Mătușa Ana era însă ceva mai firavă, dar se simțea bine. Moartea lui Marcel în urmă cu patru ani o marcaseră ceva mai evident și încă mai suferea în sufletul ei fără a lăsa însă vreun semn care să o trădeze.

O luptă ca aceea la care urma să particip merita eforturi suplimentare iar el era de acord cu mine. Mama se cam văita, dar toți mă înțelegeau

Unchiul Valerică a pregătit repede o tigare din cârnăciorii lui vestiți și a scos o sticlă cu vin roșu din pivniță. La usturimea cârnăciorilor făcuți de el nu rezistai fără ceva lichid pe masă. Am mâncat câțiva, cu o mămliguță răscopăită făcută de mătușa Ana, apoi am golit repede un sprîț din ultimele sticle pe care le mai avea din anul anterior. Când mi-a mai trecut usturimea, am început să-i povestesc ultimele noutăți legate de pregătirea pentru facultate. Unchiul Valerică era deja informat de maică-mea de eforturile mele cu învățatul și de plecarea la înscriere. M-a felicitat, dar era cam supărat că mă cam neglijașem cu mesele și orele de somn. În final mi-a dat dreptate. O luptă ca aceea la care urma să particip merita eforturi suplimentare iar el era de acord cu mine. Mama se cam văita, dar toți mă înțelegeau. În ultimele luni unchiului îi merseșeră bine afacerile și nu uitase nici de mine. A intrat în casă, a umblat la comoara lui ascunsă, apoi s-a întors cu un plic și mi l-a întins.

– Ia-l pentru cheltuieli pe la oraș! Ai aici și pentru un costum nou. La examen vei întâlni băieții și fete din București și

Destinul a decis să fii biruitor de două ori. O dată pentru tine, o dată pentru vărul tău. Trebuie să joci în așa fel încât să învingi de două ori! Ești făcut pentru un rol dublu! Iar victoria va fi dublă

trebuie să arăți altfel. La luptă îți trebuie și armură, nu doar arme. Armele sunt ale tale, tu îți le alegi! Armura îți-o dau eu! Folosește-o în ocaziile pe care le vei decide tu! Când va veni timpul, dacă mă ajută cel de sus, te voi ajuta să-ți cumperi și

calul! Până acum ai fost cuminte și mi-ai plăcut. Știu că ai tăi nu au suficient iar tu ești în continuare copilul meu și trebuie să am grijă de tine. Du-te la București și intră! Pentru cât ai tras, până acum, meriți! Să-ți ajute Dumnezeu!

Cuvintele unchiului Valerică mi-au mers la inimă. Într-adevăr, mă iubea și avea grijă de mine ca de Marcel, copilul lui, verișorul meu care murise în urmă cu patru ani în ziua în care terminasem școala generală. Prin mine, unchiul Valerică și mătușa Ana trăiau lângă Marcel, îl vedeau și îl simțeau pe el cum înfruntă viața, cum se luptă cu greutățile și perioadele vârstei. Gestul lui m-a copleșit așa cum se întâmplase de atâtea ori pe parcursul liceului. Simțeam inima cum îmi bate puternic și auzeam cuvintele subconștientului care țipa în mine, poruncitor: N-ai voie să ratezi lupta! Învață ca să reușești! Marcel ar fi făcut la fel. Nu poți să distrugi un vis! Destinul a decis să fii biruitor de două ori. O dată pentru tine, o dată pentru vărul tău. Trebuie să joci în așa fel încât să învingi de două ori! Ești făcut pentru un rol dublu! Iar victoria va fi dublă. În glasul unchiului Valerică se simțea o ușurare, dar și o încredere imensă în mine. Simțeam că face totul pentru Marcel, dar nu i-am amintit numele. Momentul era prea tensionat și nu era cazul s-o fac, deși amândoi gândeam la fel și ne înțelegeam doar din priviri. Era ca o oglindă tainică și fermecată în care priveam amândoi, dar fiecare îl vedea pe Mar-

cel care ar fi vrut să ne vorbească și să meargă cu mine la examen.

Vizita la unchiul Valerică m-a trezit din amorțeala și pauza pe care o făcusem în urmă cu două zile, impunându-mi parcă o clauză de încredere în propriul meu destin: N-ai voie să ratezi! N-ai voie să pierzi! Începând de azi, vei răspunde de două ori în fața mea!

Am luat plicul, i-am sărutat pe unchiul Valerică și pe mătușa Ana și am plecat acasă. M-am apucat din nou de învățat. În câteva ore am trecut prin toate materialele pregătite. Simțeam că am dobândit o putere mai mare de concentrare și de asimilare a tot ce-mi trecea prin fața ochilor. Instinctul mă avertiza că pot. Destinul îmi rezervase deja victoria. Nu mai eram singur. Eram doi.

Peste două zile am plecat cu Silviu și Florin la București. Orașul ne-a întâmpinat zgometos, plin de viață, dar și de noutăți.

Am plecat cu tatăl lui Florin, care avea un Renault 10

Mă făcuse atât de curios, încât deja după intrarea în Colentina începusem să memorez nu doar străzile pe care le parcurgeam, dar și clădirile, parcurile, trecerile de pietoni, intersecțiile și tot ce întâlneam în cale

Major, destul de bun pentru kilometri parcuși. Domnul Andreescu conducea foarte bine, calm și bătrânește. Și el cunoștea extraordinar de bine orașul, căci aici se născuse. Pe drum ne povestise vrute și nevrute despre copilăria lui, despre viața de liceu și năzbâțiile din timpul facultății și despre metropola din

care el plecase când se căsătorise și pe care acum noi încercam să o cucerim. Mă făcuse atât de curios, încât deja după intrarea în Colentina începusem să memorez nu doar străzile pe care le parcurgeam, dar și clădirile, parcurile, trecerile de pietoni, intersecțiile și tot ce întâlneam în cale.

Înscrierea la facultate a durat puțin.

Domnul Andreescu ne-a plimbat repede pe culoarele Politehnicii, apoi ne-am dus la Agronomie, pentru Silviu.

Mai făcusem un pas către poarta destinului, care acum mă privea doar ca pe un spectator care se angajase să-i respecte necondiționat clauza stabilită.

Zarurile sale fuseseră aruncate, învârtindu-se zgometos pe scena vieții noi pe care mi-o pregătea și pe care urma să o încep foarte curând. Oare la ce număr intenționa să mi le oprească?! (va urma)

SORIN V. TEODORESCU

tineret

Această pagină va fi dedicată tinerilor. Și, pentru că nu putem vorbi despre ei fără ca ei să fie de față, aici veți găsi întotdeauna părerile lor despre ceea ce îi preocupă. Pentru ca lucrurile să fie și mai clare, i-am rugat să descrie generația din care fac parte și am ales câteva dintre cele mai interesante răspunsuri...

Nimic cu taxe poștale

Televiziunea este, totuși, o invenție magistrală. Iată ce hrană oferă un anume canal, vă spun imediat care, ochilor și sufletului ostenit după o zi grea:

– Vai, dragă, și zici că azi ai mâncat numai pește?

– Da, dar atenție doamnelor și domnilor (care doamne și domni? Presupun că vorbea numai cu mine, căci nu văd

cum s-ar mai fi uitat altcineva la ora unu noaptea la canalul de teleshop sau teleshopping, numit cu inspirație chiar „Teleshop“ sau „Teleshopping“), peștele trebuie să fie făcut numai pe grătar, ca să nu te îngrași.

– Avem aici niște boluri de salată. Tu mănânci salată? Eu fac o salată de fructe foarte bună, numai că nu o mănânc. Numai un milion de lei bolurile de salată. Sunt din inox (nota mea: în piață sunt mult mai ieftine). Plus taxe poștale, care vor fi afișate pe ecran (nota mea doi: și nici măcar nu plătești taxe poștale). Vă rog să afișați taxele pe ecran, în timp ce Cristina ne povestește cum să arătăm la fel de bine ca ea.

– Da, doamnelor și domnilor (chicotit de plăcere datorat complimentului moderatoarei), așa ca mine... A doua zi mănânci numai brânză.

– Te întrerup ca să arătăm telespectatorilor noștri (nota mea trei: iar pluralul ăsta enervant!) următorul nostru set, un serviciu de masă de cristal, pentru ocazii, ideal pentru un

cadou de Crăciun. Deci ați auzit, trebuie să mâncați numai brânză...

Și tot așa. Mărturisesc că m-am uitat fascinat timp de o oră, în care mi s-au perindat prin față seturi unicate de boluri, linguri, oale și ulcele, toate la prețuri incredibile, superofertă și mai ales suprapreț. Uitasem că există pe lume ceva numit teleshopping, mai ales că n-am auzit niciodată pe cineva care să fi cumpărat ceva de la televizor. Dar mi-aș dori să cunosc un astfel de cineva. Eventual un client fidel. Vreau să știu totul despre el, dacă există. Cine e, ce cumpără și mai ales de ce cumpără așa cum cumpără. Aș vrea să cunosc și un telespectator fidel, care doar se uită, fără să cumpere. Și pe el aș avea multe să-l întreb.

Felicitări canalului respectiv. A dat un chip termenului abstract de „nimic“. Ceea ce e util, dacă să, zicem, vrei să explici cuvântul unui copil sub patru ani. Altă utilitate nu-i găsec, că doar oalele mi le cumpăr din piață. Fără taxe poștale.

CUM STĂM CU CONSUMUL?

De fiecare dată când încep să se apropie sărbătorile, toată lumea analizează consumul la români – ba văicărindu-se pe motiv că uite cum ne-a invadat consumismul ăsta, ba văicărindu-se că ar fi bine să ne invadeze, dar suntem cam săraci pentru asta. Am ajuns sau nu obsedați de consum, „ca afară“? Să vedem ce spun tinerii.

ROBERT A. (25 ani, masterand). Nu cred că se poate spune asta, la nivel general. Într-adevăr, dacă mergi prin centrul Bucureștiului sau prin super sau hipermarketuri după ora șase seara, ți se pare că orașul a fost luat cu asalt de mărfuri, vânzători și consumatori, că toată lumea cumpără ce nimereste și că e o veselie generală, o înghesuală și niște cozi la fel ca afară... Pe de altă parte, dacă ieși un pic din oraș și te duci în primul sătuc, vezi că singurii consumatori mai de doamne ajută

cu Ungaria. Asta discutăm și la școală recent: există un grup de oameni, din ce în ce mai mare, normal, care într-adevăr consumă. Dar majoritatea românilor cheltuiesc tot ce câștigă numai pe întreținere, să zicem, deci nu mai au din ce să consume. O țară în care puterea de cumpărare e așa de mică, cu greu s-ar putea numi o țară de consumatori.

ADINA I. (23 ani, studentă). Pe mine mă enervează mania asta a consumului cu orice preț, așa cum mă enervează

sunt cei de la cârciuma din sat. Așa că, ce pot să zic, mai e cale lungă.

DORINA C. (28 ani, asistent manager). Da, mi se pare că am ajuns și noi să fim ahiați după consum. Cel puțin din punctul ăsta de vedere se poate spune că suntem în rândul lumii. Numai dacă te uiți la numărul de mașini luxoase sau dacă intri într-un supermarket la ora când lumea iese de la serviciu, n-ai cum să negi că lumea cumpără și consumă orice și în orice cantități. Nu cred că trebuie să ne plângem.

SORIN B. (22 ani, student). Nu știu, dar cred că nu ne putem compara încă nici măcar

supermagazinele astea. Eu sunt o moderată și o nostalgică. Îmi plac magazinele mici, eventual de cartier, unde te cunoști cu toată lumea și cumperi atât cât îți ajunge. Nu-mi place ideea de a-mi crea nevoi, acolo unde nu există.

CORNEL S. (29 ani, programator). Consumul în exces e o chestie de bunăstare, așa că nu înțeleg de ce ne plângem. E foarte normal ca omul să nu ia numai ce-i trebuie, ci și ce-i place, ce-i face cu ochiul. Și consumul ăsta trebuie educat, dar mai întâi trebuie să existe mijloacele care să-l facă posibil. Și eu mă bucur că la noi există. Deci, consumați, oameni buni!